ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΕΝΤΑΜΕΛΟΥΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 16ης Οκτωβρίου 1995 *

Στην υπόθεση Τ-561/93,

Tiercé Ladbroke SA, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τους Jeremy Lever, QC, Christopher Vajda, barrister, του Δικηγορικού Συλλόγου Αγγλίας και Ουαλίας, και Stephen Kon, solicitor, με αντικλήτους στο Λουξεμβούργο τους δικηγόρους Winandy και Err, 60, avenue Gaston Diderich,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους Francisco Enrique González Diaz και Richard Lyal, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

υποστηριζομένης από τις

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Pari mutuel unifié belge, ένωση βελγικού δικαίου με έδρα τις Βρυξέλλες, και

Société coopérative auxiliaire PMU belge, εταιρία βελγικού δικαίου, με έδρα τις Βρυξέλλες,

εκπροσωπούμενες από τον Thomas Delahaye, δικηγόρο στο Cour de cassation του Βελγίου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Charles Turk, 13 B, avenue Guillaume,

παρεμβαίνουσες,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 3ης Σεπτεμβρίου 1993 με την οποία απορρίφθηκε καταγγελία υποβληθείσα από την Tiercé Ladbroke SA στις 18 Μαΐου 1992 βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), καθώς και αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να επανεξετάσει πάραυτα την καταγγελία αυτή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 176 της Συνθήκης ΕΚ,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΕΝΤΑΜΕΛΟΥΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά, διαδικασία και ισχυρισμοί των διαδίκων

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Νοεμβρίου 1993, η Tiercé Ladbroke SA (στο εξής: Ladbroke) ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ, την ακύρωση της από 3 Σεπτεμβρίου 1993 αποφάσεως της Επιτροπής περί απορρίψεως της καταγγελίας (IV/34.318) την οποία υπέβαλε στις 18 Μαΐου 1992 κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25). Με την καταγγελία αυτή έκανε λόγο για παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης εκ μέρους της Société coopérative auxiliaire PMU belge και της Pari mutuel unifié belge (στο εξής: PMUB), την οποία στοιχειοθετεί η άρνηση των δύο αυτών νομικών προσώπων, των οποίων η δραστηριότητα συνίσταται στη διοργάνωση στοιχημάτων εκτός ιπποδρόμου για τις διεξαγόμενες στο Βέλγιο ιπποδρομίες, να την δεχθεί ως εκπρόσωπό της ικανό να δέχεται στοιχήματα κατά τη διαδικασία του λεγόμενου pari mutuel (της αθροιστικής συγκεντρώσεως στο πλαίσιο αμοιβαίων στοιχημάτων) για τις βελγικές ιπποδρομίες.

2 Με διάταξη του Προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου της 8ης Αυγούστου 1994 επετράπη στη Société coopérative auxiliaire PMU belge και στην PMUB να παρέμβουν στην υπόθεση υπέρ της Επιτροπής.

3 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 27 Ιουλίου 1995 η προσφεύγουσα ζήτησε τη διαγραφή της υποθέσεως από το Πρωτόκολλο με την αιτιολογία ότι, εφόσον κατέληξε σε συμφωνία με την PMUB, βάσει της οποίας η προσφεύγουσα ορίστηκε ως εκπρόσωπος της PMUB ώστε να δέχεται στοιχήματα για τις ιπποδρομίες που διοργανώνονται στο Βέλγιο με το σύστημα του pari mutuel, η περιγραφόμενη στην καταγγελία της παράβαση, βάσει της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση, έπαυσε να υφίσταται, οπότε η ίδια παραιτείται από την προσφυγή.

4 Με το ίδιο δικόγραφο η προσφεύγουσα ζήτησε να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, δεύτερη φράση, του Κανονισμού Διαδικασίας.

5 Προς στήριξη του αιτήματος αυτού διατείνεται ότι η άσκηση της προσφυγής δικαιολογείται από τη στάση της Επιτροπής, καθόσον αυτή δεν εξέτασε με την προσβαλόμενη απόφαση επί της ουσίας τα ζητήματα που έθεσε με την καταγγελία της, αλλά περιορίστηκε στο να εξετάσει μόνο τα ζητήματα που έθεσε με την απάντησή της στο έγγραφο το οποίο της είχε απευθύνει προηγουμένως η Επιτροπή στις 23 Φεβρουαρίου 1993 βάσει του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής (στο εξής: έγγραφο βάσει του άρθρου 6), της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37).

6 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η στάση αυτή της Επιτροπής δεν της άφησε άλλη επιλογή, για να μπορέσει να πληροφορηθεί την ακριβή αιτιολογία της αποφάσεως περί απορρίψεως της καταγγελίας της, παρά να προσβάλει την εν λόγω απόφαση με προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173 της Συνθήκης.

7 Με έγγραφο του Γραμματέα της 28ης Ιουλίου 1995 το Πρωτοδικείο κάλεσε την καθής και τις παρεμβαίνουσες να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί του αιτήματος διαγραφής.

8 Με τις παρατηρήσεις της, τις οποίες υπέβαλε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Αυγούστου 1995, η Επιτροπή ζητεί να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, πρώτη φράση, του Κανονισμού Διαδικασίας. Ισχυρίζεται ότι η στάση

της δεν δικαιολογούσε την άσκηση της προσφυγής, ότι, επομένως, δεν υπάρχει λόγος να εφαρμοστεί εν προκειμένω το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, δεύτερη φράση, του Κανονισμού Διαδικασίας και ότι, αντιθέτως, πρέπει να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

9 Επ' αυτού η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, σε αντίθεση με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η προσφυγή δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ασκήθηκε για να παρασχεθεί η δυνατότητα στην προσφεύγουσα να πληροφορηθεί τους λόγους απορρίψεως της καταγγελίας της. Σημειώνει ότι, ύστερα από το έγγραφό της βάσει του άρθρου 6, με το οποίο εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους επρόκειτο να απορρίψει την καταγγελία, η προσφεύγουσα διατύπωσε παρατηρήσεις επί διαφόρων ζητημάτων του εγγράφου αυτού και ότι έλαβε θέση και η ίδια με τη σειρά της επί των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας με το έγγραφο της 3ης Σεπτεμβρίου 1993, απορρίπτοντας οριστικά την καταγγελία. Από αυτό προκύπτει ότι η αιτιολογία της απορρίψεως της καταγγελίας είναι απολύτως σαφής, τόσο για την προσφεύγουσα όσο και για το Πρωτοδικείο, ότι η προσφεύγουσα άσκησε την προσφυγή με σκοπό την ακύρωση της αποφάσεως περί απορρίψεως της καταγγελίας της και για να αποκτήσει, με τον τρόπο αυτό, ένα εμπορικό πλεονέκτημα από την PMUB και ότι, αφού απέκτησε αυτό το πλεονέκτημα με διαπραγματεύσεις μεταξύ των ενδιαφερομένων μελών, η Ladbroke δεν έχει πλέον συμφέρον να αμφισβητεί την απόρριψη της καταγγελίας της.

10 Οι παρεμβαίνουσες διατείνονται, με τις παρατηρήσεις τους της 6ης Σεπτεμβρίου 1995, ότι ο ισχυρισμός που προβάλλεται με το αίτημα διαγραφής της 27ης Ιουλίου 1995, κατά τον οποίο η περιγραφόμενη στην καταγγελία παράβαση έπαυσε πλέον να υφίσταται, αφού συνήφθη συμφωνία μεταξύ της προσφεύγουσας και της PMUB, αφήνει να εννοηθεί ότι η παράβαση αυτή υφίστατο πράγματι στο παρελθόν. Αρνούνται ότι συνέβη κάτι τέτοιο και υποστηρίζουν ότι η προαναφερθείσα συμφωνία μεταξύ της προσφεύγουσας και της PMUB δεν σημαίνει ότι αναγνωρίζουν ότι η αρχική άρνησή τους να δεχθούν τη Ladbroke ως εκπρόσωπό τους στοιχειοθετεί παράβαση.

11 Οι παρεμβαίνουσες, θεωρώντας ότι η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει τους ισχυρισμούς της ότι η άσκηση της προσφυγής δικαιολογείται από τη στάση της

καθής, ζητούν να καταδικαστεί η Ladbroke στα έξοδα τα οποία συνεπάγεται η παρέμβασή τους, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 5, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

12 Σύμφωνα με το άρθρο 99 του Κανονισμού Διαδικασίας πρέπει να διαταχθεί η διαγραφή της υποθέσεως από το Πρωτόκολλο και να εκδοθεί απόφαση για τα δικαστικά έξοδα.

13 Πρέπει να υπομνησθεί συναφώς ότι, σύμφωνα με όσα ορίζει το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου. Ωστόσο, κατόπιν αιτήσεως του παραιτουμένου διαδίκου, καταδικάζεται στα έξοδα ο αντίδικος αν τούτο δικαιολογείται από τη στάση του.

14 Εν προκειμένω, πρέπει να σημειωθεί, πρώτον, ότι με το έγγραφο βάσει του άρθρου 6 η Επιτροπή ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα ότι οι πληροφορίες που είχε συλλέξει δεν δικαιολογούσαν ευνοϊκή αντιμετώπιση της καταγγελίας της με την οποία ζητείτο να διαπιστωθεί παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης. Κατά την Επιτροπή, στην οικεία αγορά, η οποία καθορίζεται ως η βελγική αγορά στοιχημάτων, με το σύστημα pari mutuel ή το σύστημα pari à la cote (πρακτορεύσεως των στοιχημάτων), για τις βελγικές και ξένες ιπποδρομίες, η PMUB και η Tiercé franco-belge, επιχείρηση ανταγωνίστρια της Ladbroke την οποία αγόρασε η PMUB, δεν κατείχαν δεσπόζουσα θέση και, επιπλέον, το μερίδιό τους στην αγορά ήταν μικρότερο από αυτό της προσφεύγουσας. Ακόμη, η Επιτροπή ισχυρίστηκε ότι, και αν ακόμη υποτεθεί ότι η PMUB μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει δεσπόζουσα θέση στην οικεία αγορά και ότι η άρνησή της να παράσχει στη Ladbroke την άδεια να δέχεται στοιχήματα ως εκπρόσωπός της συνιστά κατάχρηση, η κατάχρηση αυτή συνδεόταν με τη βελγική νομοθεσία και δεν μπορούσε να επηρεάσει τις συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών και, επομένως, να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 86 της Συνθήκης.

15 Πρέπει να σημειωθεί, δεύτερον, ότι, με την από 12 Μαΐου 1993 απάντησή της στο έγγραφο βάσει του άρθρου 6, η Ladbroke υποστήριξε ότι τα συμπεράσματα της Επιτροπής βασίζονταν σε εσφαλμένες αναλύσεις, πραγματικές και νομικές, σχετικά με την οικεία αγορά, την ύπαρξη δεσπόζουσας θέσεως της PMUB στην εν λόγω αγορά, τη συμπεριφορά της PMUB και τον επηρεασμό από τη συμπεριφορά αυτή των συναλλαγών μεταξύ κρατών μελών.

16 Πράγματι, με το από 12 Μαΐου 1993 έγραφο η Ladbroke, χωρίς να ισχυρίζεται ότι δεν είχε αντιληφθεί τους λόγους οι οποίοι, κατά το έγγραφο βάσει του άρθρου 6, δικαιολογούσαν την απόρριψη της καταγγελίας της, αμφισβήτησε επί της ουσίας τους λόγους αυτούς. Υποστήριξε ότι, σε αντίθεση με τα συμπεράσματα της Επιτροπής, στον τομέα της αγοράς ιπποδρομιακών στοιχημάτων στο Βέλγιο υφίστανται δύο διαφορετικές αγορές. Η πρώτη είναι εκείνη των στοιχημάτων για τις βελγικές ιπποδρομίες και η δεύτερη των στοιχημάτων για τις ξένες ιπποδρομίες. Κατά συνέπεια, ύπαρξη τόσο δεσπόζουσας θέσεως όσο και καταχρήσεώς της έπρεπε να εξεταστούν σε σχέση με κάθε μία από αυτές τις αγορές και με την αλληλοεξάρτησή τους.

17 Ομοίως, με το προαναφερθέν έγγραφο η προσφεύγουσα αμφισβήτησε το συμπέρασμα της Επιτροπής ότι, και αν ακόμη είχε πράγματι διαπραχθεί η καταγγελόμενη κατάχρηση, αυτή συνδεόταν με την εφαρμογή της εθνικής βελγικής νομοθεσίας και δεν μπορούσε να επηρεάσει τις συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών, υποστηρίζοντας ότι, στο βαθμό που η ίδια και επιχειρήσεις συνδεόμενες με την PMUB δέχονται στοιχήματα στο Βέλγιο για ξένες ιπποδρομίες, υφίστανται πράγματι συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών στον τομέα των υπό εξέταση δραστηριοτήτων, οπότε η άρνηση να της παρασχεθεί η άδεια να δέχεται στοιχήματα για τις βελγικές ιπποδρομίες ως εκπρόσωπος της PMUB επηρέασε τη νομική και την εμπορική θέση της και, επομένως, μπορούσε επίσης να επηρεάσει τις συναλλαγές μεταξύ κρατών μελών.

18 Τέλος, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση της 3ης Σεπτεμβρίου 1993, περί απορρίψεως της καταγγελίας της προσφεύγουσας, αφενός, διευκρινίζει ότι η απάντηση της προσφεύγουσας στο έγγραφο που της

απευθύνθηκε βάσει του άρθρου 6 δεν περιελάμβανε νέα πραγματικά ή νομικά στοιχεία ικανά να μεταβάλουν τη στάση της Επιτροπής και, αφετέρου, επαναλαμβάνει την ανάλυση της Επιτροπής η οποία περιέχεται στο έγγραφο βάσει του άρθρου 6 όσον αφορά τα προαναφερόμενα σημεία, ήτοι την οικεία αγορά, την προβαλλόμενη δεσπόζουσα θέση της PMUB στην αγορά αυτή, την ύπαρξη ενδεχόμενης καταχρήσεώς της και τη δυνατότητα επηρεασμού, εξ αιτίας αυτής της καταχρήσεως, των συναλλαγών μεταξύ κρατών μελών.

19 Από το σύνολο των προηγούμενων σκέψεων προκύπτει ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα εγνώριζε τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία της, καθόσον οι λόγοι αυτοί της κοινοποιήθηκαν τόσο με το έγγραφο βάσει του άρθρου 6, επί του οποίου διατύπωσε παρατηρήσεις επί της ουσίας, όσο και με την ίδια την προσβαλλόμενη απόφαση.

20 Συνεπώς, υπό τις συνθήκες αυτές και λαμβανομένου υπόψη του ότι η Επιτροπή δεν είναι υποχρεωμένη να συζητεί, με τις αποφάσεις της, όλα τα πραγματικά και νομικά ζητήματα που ανακίνησαν οι ενδιαφερόμενοι κατά τη διοικητική διαδικασία (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1980, 209/78 έως 215/78 και 218/78, Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 207, σκέψη 66), το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να διαπιστώσει ότι η άσκηση της παρούσας προσφυγής δικαιολογείτο από τη στάση της Επιτροπής.

21 Κατά συνέπεια, πρέπει να εφαρμοστεί το άρθρο 87, παράγραφος 5, πρώτο εδάφιο, πρώτη φράση, του Κανονισμού Διαδικασίας και να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα. Όσον αφορά τα έξοδα των παρεμβάντων διαδίκων, πρέπει να προστεθεί ότι δεν είναι πρόσφορη η εφαρμογή στην προκειμένη υπόθεση του άρθρου 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όπως τροποποιήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1995.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΠΕΝΤΑΜΕΛΟΥΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Η υπόθεση T-561/93 διαγράφεται από το Πρωτόκολλο.

2) Η προσφεύγουσα καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και εκείνων των παρεμβάντων διαδίκων.

Λουξεμβούργο, 16 Οκτωβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

H. Kirschner